

הנשיא

שנים טובים ואחד

ספר התנין, בעטיפה בצבע קלף, שקיבל לידו בהתרגשות יצחק בן צבי, היה לא פגם. צורתו נאה, דפוסו ברור ואותיותיו יפות. ארבעת הנומרים שנאמרו בסקס המי סירה, דוברו על "התנין הראשון שיצא לאור בירושלים לאחר אלפיים שנה." אי ה' דיוק החמור שבדבריהם: התנין כלל לא הוצא בירושלים.

עם היחלד הרעיון, שדי לו לעם התנין לתת לילדיו ללמוד אותו מהוצאת חוץ לארציות, היה הכל ורוד. האוניברסיטה הטי לה על פרופ. משה דוד (אומברטו) קאסטו להכין הוצאה ירושלמית. הלה שקע בעבודה רצינית ומאומצת, לא חסך טלטולים כדי לעיין במקורות בלתי מנוצלים, הספיק עד שנתו. המלאכה נמשכה על ידי פרופסור חרטום, נסתיימה סוף סוף בתרועת נצחון של האוניברסיטה העברית, והוכנה הוצאה חדשה על ספר הספרים, ובו 20 אלף תקרי נים. אלמלא היו החיובים בעיקרם במתגים, כפק אם היה נשאר משהו מהתנין לאחר 20.000 שנים.

לוא שכאן התנין אויבם הנצחי של רע' יונת גדולים: הגילוי שאין כֶּסֶף. הנסיגה השקטה מההוצאה הירושלמית החלה. תפסה את מקומה שיטה יותר זולה: תנין, שהוכן ב-1894 על ידי יהודי משומד בשם דוד גינס' בורג באנגליה שבביל חברת התנין הטרניני טאריות, צולם דף דף. במלאכת מחשבת הוכ' נסו לצילומים 20 אלף התיקונים.

אנשים רבים קיוו עדיין, שירושלים תוכה לפחות בהדפסתו. אלא שלא נמצא דפוס מתאים. האנשים שנטלו לידיהם השבוע את ספר התנין הירושלמי הראשון אחרי אל-פיים שנה, קראו על עמודי הראשון את הכתובת "דפוס הארץ". המילה תל אביב הושמטה, ואוסטימיסטים השלו את עצמם שלפניהם תנין ירושלמי.

כיון ששני שקרים טובים, כנראה, מאת, הוסיפו המסובים למסיבה עם הנשיא שקר נוסף: ספר התנין "הירושלמי" הראשון שנספרו לידו היה, בעצם, בלשני. וכו לשנים הראשונים, שבוע לפניו: פוסטר דאלס והארולד טאטון.

מחלת

הטבעת הראשונה

שני בחורי ישיבה ירושלמים שנתפסו על ידי המשטרה ליד בניין הכנסיה הרומנית בירושלים, פתחו השבוע דף חדש במלחמה נגד סוגיו השונים של הסרוד הישראלי ה' באים עליו בתקופות שונות, לסרוגין.

דוד בלוי ומרדכי פרוינד, שהחזיקו ברי שותם פצצה מתוצרת בית, ניסו לדברי ה' משטרה, להניחה ליד משרדי החינוך וה' תרבות. בלוי, נכדו של הרב בלוי מ'גשרי קרתא, ופרוינד, תל-אביבי שעבר לירושלים והיה לפני יותר משנה חשוד בהצתת האיכסד

השק בו הוחבא התת-מקדע ומצא מלכות

התל-אביבי, היו את הטבעת הראשונה בשר' שרת מאסרים מסועפת שנמשכה מירושלים, עברה לאחר מכן לתל-אביב. הפעם היו חוקרי המשטרה הכליתיים ביותר. צעד אחר צעד נסלו לרשתה חשודים חדשים, רובם צעירים דתיים שנעזרו, כפי שטוענת המשטרה, על ידי כמה חברי לח"י לשעבר.

המחלת, שכונתה "ברית הקנאים", החלה מתפוררת לאיטה ככל שזו מחוגי השעין קדימה. חברה, שלא היו כל כך אמיצים עוד לפני זמן קצר, עת הציפו את האטליוס במכתבי איום, הטילו פצצות על מועדוני מק"י ומערכת העולם הזה, החלו נתפסים בזה אחר זה בצבת הגדולה שהדקה עליהם המשטרה. בתהליך זה הוכח עד כמה היו חברי המחלת חסרי אחריות כלפי עצמם. רשימות חבריהם, אחד הדברים שאינם מאס' יינים מחתרת, נמצאו בכמה בתים, הוכיחו כי מטרת הצעירים היתה סרוד חד-משמעי נגד כל אדם או מוסד הפועל, לדעתם, נגד הרת.

אדישותו של הצבור היתה אולי הנשק היחיד בו השתמשו "הקנאים" לבד מחימרי הנפץ. החושב הישראלי, שהוכיח כבר בעבר אדישות למעשיהם, זעק רק כאשר פגעו בגופו ורכושו, החל רק השבוע להאמין כי סרוד מחתרת, ללא הבדל השקפיות, הוא מסוכן למדי.

הארב בלילה

שני נערים בני 15 טיילו בעמק המצלבה, דרומית מערבית לירושלים. מכביש רופין החדש, המחבר את רחביה ובית הכרם ירוד לשדה, שוטטו בין הסלעים. מאחורי מנוד

ע. מ. מ. שילוני והעצור יחזקאל מזרחי, איש המערה

— אדם חפש צפורים —

"הודיתי שנשאתי בכיסי אקדח, וכשיו אפשר לשחררני. לא?"
 "לא, ביקש אליעזר שילוני, עמי"מ מטה מחוז ירושלים מהשופט, יש לנו יסוד לה' שוד ששייכותו של הנשק אשר במערה אליו, היא ממשית ביותר."

מחלת משטרית. חשדנים רבים לגבי הצלחות קלות מדי של המשטרה, ניסו לשוחח למבצע המערה המסתפפת דמות פרובוקציה של המשטרה. הגיע לשיא המקורות איש חרות ידוע, שפיתח תיאוריה: המשטרה מארגנת את כל המחחרות בעצמה, מנהליה הם סוכניה. למה להם להלחם במח' תרת ממשית, כשהברירה בידה להקים לה מחתרת משלה, להיות מכחנת את צעדיה? בטא את החשד עתונאי אחר: "הראו לנו את הילדים שגילו את המערה, פנה לקצינים. המשטרה הצטערה, לדעתה, גילוי והותם, עלול לסכן את חייהם."

נרפאו מהחשד מספר עתונאים אחרים, שלא התעצלו, במורד הלחול לעמק המצלבה, שמעו מהיושבים במנוד, כי אכן היו שם שני ילדים שביקשו לטלפן באופן דחוף.

קיבוצים

פייטרים

הקיבוץ-המאוחד הצליח להחדיר ללב אנ' שיו פטריסיוזם כה רב, עד כי גם בהכוחם איש את רעהו אין. הם יכולים להימנע

הכניסה למערה בעמק המצ' בה נמצא הנשק

— במקום רומנטי מאד —

באחו מימי ראשית השבוע, בשעה 8.30 בבוקר, עוד בטרם הספיקו רוב העתונאים להגיע לבית המשפט, הובאו שני העצורים בפני השופט. בסדר, טען יעקב בלומנטל,

משבחים. אמר אחד ממנהיגי הקיבוץ, בדברו על אנשי-סנה בתנועתו: "הם לא כמו אנשי סנה בקיבוץ-הארצי (השומר-הצעיר). שם הם עומדים על המקח על עשרות לירות. אצלנו הם לוחמים ממש. אחרי ככלות הכל, הם חניי כים שלנו!"

השיב בדברי שבה איש-סנה שגורש ממשק נגבי: "השומר-הצעיר הוא רכרוכי, בעל-בית. הקיבוץ-המאוחד, אלה הם פייטרים...!" השבוע היתה לפני הצדדים סיבה מספקת להתלהב מרוח-הקרב של מתנגדיהם. היא פרצ' כמלאו עוצמתה בשני מקומות מרוי חקים בשתי חזיתות שונות:

● במשק יפתח בגליל, שם התייץ הרוב להגשר לזנועה הקיבוצית של מפא"י, אחרי שניסה שנה להיות בלתי-חלוי מכל התנועה. אנשי המיעוט טרבו לזו, טענו שהחלטה אינה חוקית. שני הצדדים הביאו סלוגות מקובצות, בנוסח ירחנה. התוצאה: שורה של פצועים, שנים קשה התערבות משטרתית. גירוש הפלוגה המקובצת של מפ"ם על ידי כוח משטרת גדול.

● במשק כיסופים נגב, שם ניסה הקי' בוץ-המאוחד לגרש קומץ של אנשי-סנה גלוי ים, גילה להפתעתו כי מספר המודחים עם המועמדים לגירוש מגיע לעשרות. גם שם הופיעה פלוגה-מקובצת, הפעם נושאת נשק, הטילה מצור על אנשי השמאל. המועמדים לגירוש, שלא קיבלו מזון, הועיקו את חב' ריהם ביד-חנה, ששלחו מכונית-משא עם פרודוקטים. המכונית נעצרה על-ידי משטרת פרוינט.

אימו אנשי סנה, כקעט כולם עולים מאר' צות יבשת אמריקה: קשה להבין מה תו' עלת הצמח... לתנועת החלוציות בארצות אמריקה... אך הקיבוץ-המאוחד, שחשש פן יידבק הסנהיוזם גם במשקים אחרים, היה מוכן לסכן זאת.

אורחים

הנועתד להודג

הגבר בעל הפרצוף האנגלי האדומים לא עורר תשומת לב מיוחדת. הוא ירד מן ה' מטוס שבא מקניה, שאל מתי יוצא המטוס היוצא לאנגליה. הוא תמה מאד לשמוע שה' מטוס הבריטי יצא רק בעוד יומיים. כשהת' אושש מתמהונו, ביקש (וקיבל) רשות להס' חובב במשך יומיים אלה בישראל.

י.ס. ריקס, קצין משטרת קניה האחראי ל' מלחמה במחלת המארמאו, גילה כושר הת' מצאות מצוין בגיאוגרפיה של ישראל, כש' שם את פעמיו אל הר הכרמל. הדבר לא הפ' לאי: ו. ס. ריקס כבר גילה כמה שנים ב' הארץ-ישראל. הוא היה מן-מספק הכולשת בכל רשימה של מועמדים להוצאה להורג. הפעם לא דאג ריקס, כנראה, לחייו. הוא הסתובב בחיפה, פגש יודים יהודים, טילפן למספר 14 בנימינה, מספר השיך לאיש בני' מינה הותיק ברינציקי, בעל תחנת-הבנויין החדשה ואבי אחת הצעירות היפות בארץ.

כעבור יומיים עלה ריקס למטוסו, ניפנף (המשך בעמוד 10)